

Informació

Àmbit Maria Corral

Roger de Llúria 89, 2n 1a
08009 Barcelona
T 93 272 29 50
F 93 272 29 51
www.ambitmariacorrall.org
info@ambitmariacorrall.org

Reserves

T 93 272 29 50
abans de dilluns 13

Lloc sopar-col·loqui

Restaurant La Lluna
Santa Anna 20
(cantonada carreró Sant Bonaventura)
Barcelona

Hora

20:00 h

Preu tiquet

32 euros
Pagament a "la Caixa"
ES47 2100 3317 11 2200066494

Amb l'assessorament de la Universitas Albertiana

Com gestionem els ressentiments?

16 abril 2015

214 Sopar hora europea

Ponents

Jordi Cussó i Porredón

Economista. Director de la Universitas Albertiana

Jordi Palou-Loverdos

Director del Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya. Mediator i consultor en resolució pacífica de conflictes

Rodrigo Prieto i Drouillas

Doctor en psicologia social. Cofundador i director de l'Institut Diversitas

Begoña Román i Maestre

Professora d'ètica. Facultat de Filosofia (UB).
Presidenta del Comitè d'Ètica de Serveis Socials de Catalunya

Moderador

Ivan Pera i Itxart

Director de la Fundació Carta de la Pau

Com gestionem els ressentiments?

El ressentiment és una reacció arrelada a dins, que va creixent en la consciència personal. No és un record intel·lectual fred i distant, sinó un sentiment reviscut, una vivència reactualitzada, recreada al si de l'esperit. És reviu la mateixa emoció, és un ressentir, un tornar-la a sentir. I expressa un sentiment d'hostilitat, un sentiment negatiu respecte a l'altre i els altres.

La Carta de la Pau assenyala dos tipus de ressentiments:

1. Els *històrics*, que són anteriors al meu engendrament.

La Carta els dóna el qualificatiu d'absurds. Si el ressentiment és el record viu d'un sentiment anterior, heretat de generació en generació, és absurd fer-lo reviu i alimentar en el present als qui no el van viure.

2. Els que es generen en *el present*, que són el resultat del menyspreu, del greuge comparatiu, viscut des del nostre engendrament. Un menysteniment a escala generacional (gent gran, joves, nens...), social (classes socials, marginats...), política (governants i governats, partits entre ells, govern, ciutadania...), interreligiosa o ètnica, familiar, sexual (menyspreu de la dona...), etc. El menyspreu fruit de les desigualtats, del no respecte dels drets o d'altres situacions injustes, ens va situant en un àmbit de ressentiments personals i alhora col·lectius.

La persona ressentida altera la informació per poder sobreviure. Quan sorgeixen informacions de la persona, institució o grup amb qui està ressentida, buscarà les negatives, és a dir, es carregarà d'arguments per a poder alimentar el seu ressentiment.

El ressentiment crea cultura, textos, i pot crear institucions, obres d'art, política, en què sempre es detecta, explícitament o implícitament, una mena d'actitud hostil. Però mentre al món hi hagi tantes desigualtats i situacions d'injustícia, no hi ha dubte que hi haurà col·lectius, pobles i països sencers ressentits. Tzvetan Todorov distingeix dos tipus de països: els del ressentiment i els de la por. Per tant, la justícia és una virtut preventiva per als ressentiments. Els governants haurien de ser més conscients del que generen algunes actuacions.

Francesc Torralba subratlla quatre causes en la gènesi del ressentiment: el greuge comparatiu (minories ètniques, religioses, diferències socials), el complex d'inferioritat (diferències naturals mal acceptades), una agressió soferta (una vulneració dels drets, una ofensa, un maltractament, una humiliació) i la transmissió de la memòria històrica (ressentiment de grups, col·lectius). Afirmar: «Si la causa del ressentiment és el complex d'inferioritat, és fonamental ajudar el subjecte a reconèixer els seus talents, les seves capacitats, les qualitats que té per a acceptar-se a si mateix i superar l'estúpid desig de deixar de ser el que és i tractar de ser com l'altre. L'enveja existencial només condueix al sofriment. Si la causa del ressentiment és la transmissió, l'adoctrinament rebut, la manera com li ha estat narrat l'esdeveniment, és fonamental que algú l'ajudi a donar-se de l'absurditat de tal ressentiment. No obstant això, si la causa del ressentiment és una injustícia soferta, un greuge comparatiu objectiu o una agressió intencionalment perpetrada, no hi ha dubte que l'antídoto al ressentiment exigeix una altra via de solució que es diu reconciliació.»

Per a alliberar-se del ressentiment cal, en primer lloc, reconèixer que existeix: dissimular i fingir que no existeix, quan és al fons de l'ànima, és una manera de perpetuar-lo. Per a alliberar-se'n és bàsic situar-lo en el pla del conscient, perquè a vegades està situat en l'inconscient i la persona no és capaç de reconèixer-lo, ni de saber exactament per què l'experimenta. Pensar que no tinc cap ressentiment és el primer obstacle per a poder-me'n alliberar, ja que prendre'n consciència és el primer pas per a afrontar-lo i gestionar-lo.

En aquest Sopar ens preguntem:

Com donar-nos dels ressentiments que patim?

Com els gestionem?

Som conscients dels ressentiments que generem?

Quin paper tenen els mitjans de comunicació en la transmissió dels ressentiments?

Com transmetre una memòria històrica correcta a les noves generacions?

Àmbit Maria Corral i Fundació Carta de la Pau